Ч. 271. Неділя 17 (4) грудня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмініотрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Вибори до делеґаций. — З палати послів. — Італіяньско-турецка війна. — Становище Туреччини в справі перскій.

В середу о 6 год. вечером відбуло ся окреме надзвичайне засіданє палати послів, призначене на вибори членів до австрийскої делеґациї. При виборах вибрано з Галичини членами делеґаций послів: Цеглиньского, Ґермана, Коритовского, Скарбка і Стапиньского. Першим заступником члена вибрано п. Чайковского, а другим п. Евгена Левицкого.

На вчерашнім засіданю палати покінчено подрібну дискусию над буджетовою провізориєю. В голосованю принято провізорию згідно з внесенєм комісиї. §. 1. постановляючий, що буджетова провізория ухвалює ся на 6 місяців, принято в поіменнім голосованю, котрого домагав ся Словінець пос. Корошец, 276 голосами против 180. Супротив того відпало голосованє над внесенєм меншости о 4-місячній провізориї. Всї внесеня меншости відкинено.

Резолюцию Вальднера о переданє краям 20 міліонів корон на платню для учителїв відослано до комісиї фінансової. Поручені комісиєю резолюциї ухвалено. Принято також резолюцию в справі охорони австрийского промислу сїрників против угорскої і заграничної конкуренциї з нагоди введеня в житє закона про заборону уживаня білого фосфору.

Відтак ухвалено буджетову провізорию також в третім читаню.

По відповіди п. президента міністрів на інтерпеляцию в справі уступленя шефа ґенерального штабу бар. Конрада Гецендорфа, розпочала палата наради над справою поправи положеня зелїзничників. Промовляв справоздавець Гайне, по чім дискусию перервано.

Президент палати предложив такий порядок дневний нинїшного засїданя палати: 1) дальша дискусия в справі зелїзничників, 2) перше читанє податкових предложень, 3) справозданє дорожняної комісиї. Внесенє пос. Зайця, аби справозданє дорожняної комісиї поставити на другім місци дневного порядку, відкинено 196 голосами против 142.

Слїдуюче засїданє нинї о годині 11 перед полуднем.

Про італїяньско-турецку війну і справи, які в нею вяжуть ся, приносять часописи такі вістки:

З Триполїсу доносять, що Італїянцї обсадили без опору місцевість Таджуру. В місті Триполїсї арештовано 15 арабских провідників, що були в порозуміню з Турками.

Царгородскі дневники доносять, що Портї запропоновано в дипльоматичній дорозї виміну воєнних бранців; число полонників находячих ся в італїяньских руках виносить 36, в турецких до 50.

Ґенеральна дирекция отоманьского банку видалила на жаданє Порти всїх директорів і висших урядників, що є італїяньскими горожанами.

Небавом наступить оголошенє королївского італїяньского декрету, силою котрого признаний буде надзвичайний кредит в сумі 25 міліонів лїрів на триполїтаньску експедицию. Сума видатків на війну від кінця вересня до 31 грудня с. р. винесе 90 міліонів.

Між Портою і Росиєю прийшло до порозуміня в справі Дарданелїв на тій підставі, що российский амбасадор заявив, що справи морского проливу вже більше не порушить, за те згодила ся Порта, щоби российскі торговельні кораблї також на случай, коли би Дарданелї для воєнних кораблів були замкнені, могли свобідно переїздити через пролив.

В цілій Італїї зачала ся оживлена аґітация против Нїмців, особливо з Австриї.

Рішено бойкотувати товари австрийского походженя і не робити нїяких замовлень у австрийских купців та промисловців. Пороблені вже в Австриї замовленя мають бути у всїх случаях уневажнені.

„Berl. Tageblatt“ дізнає ся з Льондону, що росте імовірність дуже острої российско-турецкої задирки на основі перскої справи. Фактом є, що Туреччина мобілїзує ся в Малій Азиї.

36)

Крізь стїну.

(З француского — Кл. Моффета).

(Дальше).

Зовсїм инакше було з відповідями на трицять значучих слів.

— Ви, Ґренер, як видко постановили собі відповідати на критичні слова в звичайнім пересїчнім часї — сказав судия. — І то вам удало ся, але при тім зрадили ся ви в иньший спосіб, як того я з цїлою певностию надїяв ся. Стараючи ся досить скоро відповідати, вибрали ви кілька разів слова, яких були би не вибирали, колиб були трохи довше надумували ся; за другим разом ви вже похопили ся і ви старали ся ваші перші відповіди заступити невиннїйшими словами. На „сверлик“ відповіли ви приміром перший раз „діра“, а за другим разом „молот“. З тої самої причини при слові „четвертий липня“ звучала ваша перша відповідь „бенкет“, а друга „Америка“; на слово „поліцийний пес“ відповіли ви насамперед „слїди“, а відтак „хвіст“; при „Бразилїя“ була перша відповідь „корабель“, а друга „кава“; при „син“ насамперед „страх“, а відтак „спанє“. Всї ті зміни мали до того служити, аби відсунути підозрінє, а злочин як найдальше від себе.

— Зовсїм нї — відповів Ґренер. — Я відповідав зовсїм механїчно першим словом, яке менї прийшла на гадку в звязи з питанєм, а за другим разом зовсїм не знав, чи давав ту саму чи иншу відповідь.

— Тож то й є іменно — упирав ся судия. — При сїмдесятьох словах без значіня ви майже за кождим разом механїчно відповіли тим самим словом. Лише при трицятьох значучих словах не працювала ваша механїчна память тілько зріла розвага. Але й так ви зраджували деяке роздразненє, бо коли ви на важні слова відповідали у вашім пересїчнім часї, то при маловажних відповіли ви в пятьох случаях значно пізнїйше.

Ґренер здвигнув раменами.

— Слова були без значіня, а відповідь також.

— Гадаєте? А чомуж ви нагло зупинили ся, затиснули кулаки і ждали аж шість і пів секунд, заки відповіли на слова „скрипка“ дуже зближеним словом „музика“?

— Того справдї не знаю.

— То я вам скажу; то походило звідси, що ви були ще в великім подразненю з причини попереднього слова „пікнік“, на яке ви зараз відповіли „конї“.

— Я помимо найлїпшої волї не можу слова „пікнік“ назвати дразнячим — замітив Ґренер.

Готвіль глядїв на арештанта хвилю строгим поглядом. Відтак сказав з найповажнїйшим урядовим видом:

— А чому ви зірвали ся з вашого крісла і дрожали від зденервованя, доки аж щасливо по девятьох секундах були в силї сказати на слово „бараболя“ слово „салата“?

Ґренер видивив ся на судию бездушно і мовчав.

— Чи маю вам і то сказати? То пішло звідси, що ваше серце било мов ковальский молот, що вам в голові шуміло і ваш ум був майже пораженний, ба ви саме перед тим так дуже напружили свою волю коли на слово „базар добродїйности“ відповіли „ручна робота“.

Арештований з диким криком зірвав ся з свого стільця.

— Мій Боже; не маєте права мене так мучити! — Його лице було блїде, а очи мутні.

— Ага, ми вже до того довели його — воркнув до себе Кокеніль.

— Сїдайте! — крикнув судия строго. — Можете кождої хвилї зробити конець слїдству, коли скажете чисту правду.

Ґренер утомлений і з замкненими очима опустив ся на своє місце. Відтак з трудом підняв голову і попросив, аби дали єму що напити ся. Кокеніль добув з кишенї фляшщину з коняком і подав єму.

Обжалований напив ся трохи і відповів відтак з своєю дотеперішною упертостию:

— Що я маю казати? Я невинний і не знаю нічого про той злочин. Але коли то слїдство має ще нинї довше тревати, то мусите менї конче дати щось зїсти. Від полудня я нї-

Рівночасно Росия мимо заперечень громадить щораз більші сили на перскій области і висилає в напрямі міста Урмія значні відділи войска. Турецке правительство є гадки, що обсада міста Хої росийским войском є вже довершеним фактом, нарушує турецкі становища на всході, наслідком того Туреччина не може позволити на сего рода розміщене росийских войск.

Рівночасно також з Царгорода дізнає ся „Berl. Tagebl.", що відносини між Туреччиною і Росиєю дуже напружені. Росийский корпус в Одесі має вже бути змобілізований.

Новинки.

Львів, 16 грудня 1911.

— Іменованя і перенесеня. II. Намістник поручив управу староства в Радехові секретареви Намістництва дра Тад. Концкому; — переніс комісарів повітових: Едм. Презенткевича з Хшанова до Львова; Вол. Лопушаньского зі Львова до Хшанова і Вит. Зеліньского зі Львова до Печеніжина та практикантів концептових Намісництва: Каз. Хмілєвского зі Львова до Теребовлі і Станис. Петржика зі Львова до Березова

Міністерство торговлі іменувало практикантів почтових: Ів. Децовского в Ярославі, Ів. Альбрихта, Фил. Куменґу, Стан. Дзержиньского і Як. Ґурку та Йос. Клейку у Львові асистентами почтовими, а президент гал. Дирекциї почт і телеграфів полишив Куленґу, Дзержиньского Ґурку і Клейку в дотеперішнім місци службовім, переніс Децовского до Рави рускої а Альбрихта до Підволочиск.

— Львівский руский театр в Тернополи. Саля „Міщаньского Брацтва". — Початок віл до 8 вечером.

Білети продає раньше „Народна Торговля", а від 6 вечером каса театру.

В суботу, дня 16 грудня с. р Новинка: „Оповісти Гофмана", опера в 6 діях з прольогом Оффенбаха.

В неділю, дня 17 грудня с. р. „Ой не ходи Грицю на вечерниці", народний образ зі співами і танцями в 5 діях Старицкого.

— Головний Виділ Тов. „Просьвіта" у Львові подає до відомости, що почесний дар на ціли просьвітної організациї можна збирати протягом місяця грудня 1911 р. відповідно до дозволу ц. к. Президиї Намістництва з дня 4 грудня 1911 р ч 20302 пр. З огляду на ювилейний рік Маркіяна Шашкевича, що перший ніс народови просьвіту в рідним слові, почесний дар призначений на сю ціль повинен перевисшити попередні роки. Листи до збирання жертв висилає на бажане канцелярия „Просьвіти" у Львові, Ринок 10.

— Нещаслива пригода на зелізници. На тутешнім двірци товаровім попав ся онерди в полуднє відчас пересуваня возів робітник Андрій Кучек межи стовчаки двох ваґонів, котрі роздушили єму грудну клїть. Поготівля ратункова подала єму першу поміч і відставила відтак до шпиталю.

— Сполошені коні. На ул. Личаківскій сполошили ся на вид трамваю коні господаря з Селиск Мазуркевича і почали з цілої сили гнати так, що перевернули віз, а Мазуркевич вилетів з воза. Длятого що міцно держав поводи, коні потягнули его ще досить далеко по земли, причім так потовк ся, що аж стация ратункова мусїла подати єму першу поміч.

— Не дурний Дурник. Йосиф Більский, званий Дурником, сторож дому при ул. Турецкій ч. 2, показав, що він не конче дурний, бо як пявка кров, так він умів стягати з бідних людий послідний гріш. Показало ся, що він лихвар, якого не повстидали би ся й потомки Ізраиля. Поліция ствердила, що Дурник займав ся лихвою на великі розміри, головно серед дрібних властителів ґрунтів і домів на передмістю. Позичав також на застави і казав платити собі величезні суми. Вже від довшого часу займав ся він лихвою, аж ось на донесене Кольця, майстра шевского, замешкалого при ул. Пулаского ч. 4, попав ся в руки поліциї.

Той Кольцьо позичив був свого часу від Дурника на гіпотеку 3000 кор. і заплатив за півтора року за ті гроші 1.200 кор. проценту! Коли знайшов ся в такім положеню, що не міг нічого платити, заносив золоті і инші дорогоцінні річи до Дурника. Той заставляв ті річи, брав гроші і стягав з них від Кольця третю часть титулом проценту. Остаточно Кольцьо зробив донесене до поліциї і аґент поліцийний п. Скочиляс, пішов до Дурника, щоби там зробити ревізию. Дурник не хотів допустити до того, ставив опір і остаточно замкнув аґента в помешканю та придержав его там через дві години.

Остаточно удало ся аґентови видобути ся а спровадивши собі поміч, перевів ревізию, котра виказала несподіваний вислід. Знайдено множество золотих і срібних річий, карток заставничих, всїляких довжних скриптів і векслів. Показало ся, що Більский-Дурник віз своє лихварске ремесло на велику скалю. Хто крім Кольця єсть ще пошкодований, се викажуть дальші доходженя а поки що не дурного Дурника замкнено до арешту.

— Маркіянові сьвята. Громада Рожнів, снятиньского повіта, відсьвяткувала також достойно ювилей сотих роковин уродин Маркіяна Шашкевича. Всї чотири читальні „Просьвіта" в сїй громаді внесли дня 25-го жовтня спільну петицию до місцевої громадскої ради, щоби она на своїм найблизшім засіданю ухвалила назвати два що найкрасші гостинці села, а то в напрямі до Заболотова в честь Тараса Шевченка а в напрямі до Косова в честь Маркіяна Шашкевича. В місяць опісля, дня 23 падолиста, відбуло ся засїданє громадскої ради, на якім ухвалено майже одноголосно пошанувати память обох поетів і надала згаданим гостинцям назву в їх честь. Сей факт має бути унагляднений відповідним таблицями.— В Тустановичах, з приводу Маркіянового ювилею відкрито дня 26 падолиста с. р. пропамятну таблицю в стіні парохіяльної церкви, а вечером відбув ся концерт, на якім промовляли голова читальні „Просьвіти" о. Дашкевич і п. Калинович, співав хор дрогобицкого „Бояна" і декламовано.

— До характеристики арештованих шпіґунів росийских. Іван Стецишин, котрий тепер перебуває в Росиї, скінчив в Бродах 4 кл. гімназ. і вступив до служби почтової. По короткім часї спроневіривши грошеві листи на більшу суму, був засуджений на кару вязниці і втік до Росиї, де вступив до служби при варшавскій охрані. Матір его Ірина, єсть, кажуть дуже сварлива женщина і чоловік еї не жиє з нею та й не знав, чим она займає ся. Сидор чи Сидорук, шваґер Стецишина, єсть оглядачем худоби в Старих Бродах. У него знайдено переписку, котре єсть найліпшим доказом вини. Наконець Володимир Вербицкий був підофіциром при австрийскім войску, служив в Перемишли і тут старав ся познакомити ся з перемискими фортифікациями. Вислуживши у войску, вступив до сторожі скарбової, де дослужив ся ранґи надстражника. Вже тоді за-

---

чого не мав в устах і вас не повинно то дивувати, що я мало не зімлів перед хвилею від ослабленя.

То було зовсім розумно сказано і судия велів поліциянтови вивести его до передної комнати і дати єму їсти. Мимо того Кокеніль мав неясне причуте, що та просьба не була нічим иншим як лиш покришкою. Єму впало в очи, що арештований кілька разів споглядав на годинник, який висів над бюрком пана Ґотвіля. Чи він хотів може лиш зискати на часї? Але длячого? Що то могло єму помогти? І на що ждав він?

Але коли він ще над тим ломив собі голову, прийшла єму нараз гадка, яка видалась єму такою знаменитою, що сейчас піддав єї судиї. Той уважно слухав і відповів, роздумуючи:

— Так, може то зробило би на него вплив.

— Менї здаєть ся, що то до краю прибє его — сказав аґент.

— В такім случаю видайте потрібні зарядженя — відповів Ґотвіль. — Пішліть там Тініоля. Нехай він навіть з ліжка витягне того чоловіка. О кошт не розходить ся. Скажіть єму, що може взяти самоїзд.

* * *

— Вже вам тепер ліпше? — спитав судия в годину опісля, коли приведено знов арештанта.

— Так — відповів Ґренер зовсім спокійно, а Кокеніль знов побачив, що він пильно поглянув на годинник.

— Отже тепер зробимо нову пробу. Заведіть обжалованого до лябораториї др. Діпрата — приказав судия.

Мала громадка перейшла попри великі сходи і завернула через довгий вузкий коридор у віддалене крило судової палати. Попереду ішов Ґренер з поліциянтом, відтак Ґотвіль і Кокеніль, а за ними волїк ся радше як ішов утомлений писар. Їх кроки викликували в пустих камінних коридорах немилий відгомін, а їх тіни появляли ся то за, то перед ними на осьвітлених ґазом стінах.

Нараз вхопив аґент скоро рамя Ґотвіля і судорожно его стиснув.

— Погляньте лиш, як той чоловік іде! Пригадуєте собі, як я вам казав, що по слідах в Анзониї можна пізнати, немов би той, хто їх полишив, терпів від часу до часу на гостець або подаґру? Чи праву я сказав?

Судия приглянув ся ходови обжалованого і кивнув відтак притакуючо головою. Ґренер легко налягав на ліву ногу!

Але они дійшли вже до лябораториї, де др. Діпра приймив їх поважно але ввічливо.

Комната була зовсім темна; лиш по однім боці горіла електрична лямпа і кидала ясний круг сьвітла на противлежну білу як сніг стіну. Впрочім видко було лиш підвисаючі ся в півкрузї ряди сиджень і великий стіл зі всїлякими можливими електричними і фізикальними інструментами, машинами і апаратами.

— Чи все готове? — спитав Ґотвіль, поздоровивши славного ученого.

— Так — відповів той. — А то — то той чоловік?

Ґотвіль притакнув, а доктор відозвав ся до поліциянта:

— Прошу, підведіть его сюди. — Так — просто перед лямпу. Не бійте ся — обернув ся відтак до Ґренера — ті інструменти виглядають страшно, але они не зроблять вам ні болю ні ніякої иншої неприємности, лиш поможуть нам взаїмно порозуміти ся. — Поглянув на асистента, що робив щось коло лямпи. — Можемо зачинати — сказав відтак. — Прошу, здоймiть єму кайдани і закотіть рукав на лївій руці.

Коли то стало ся, вказав на тяжке деревляне крісло з високим заднім опертєм і широкими поручами.

— Прошу, сядьте тут і вложіть ліву руку в той шкіряний рукав. Він буде вам з початку видавати ся за тісний, бо пошитий каучуком, але то чувство вскорі уступить.

— На що маю то робити? Що ви задумуєте? — спитав Ґренер, подаючи ся назад.

— Хочемо показати вам лиш кілька образів, а ви не потребуєте нічого більше робити лиш сказати о кождім образї, що він представляє — сказав судия.

— Але що має значити той шкіряний рукав?

— О, він робить службу секундового годинника і значить ваш душевний стан. Отже прошу! Або може маю ужити сили? Не зробить ся вам нічого злого; прилад зазначує лиш натиск крови в артериях.

Поволи і отягаючи ся Ґренер сів, а асистент скоро і зручно привязав рукав кількома ременями до его рамени.

— Не за сильно — сказав Діпре. — Кров спершу ударяє трохи скоро в жилах, але то не довго триває. Впрочім ми вскорі здоймимо вам той рукав. Зачинати! — приказав свому асистентови.

(Дальше буде)

чав займати ся шпігуньством і був за то засуджений на 6 місяців вязниці.

— **Розбишацкі напади у Львові.** І знов мають львівскі ґазети о чім писати. У Львові видко намножились вже розбишаки, котрі на взорець російский нападають на людий і змірившись револьверами, кажуть все віддавати, що хто має. Одного з тих розбишаків мала вже поліция вчера в своїх руках, але єму удало ся якось вирвати ся і втечи. Справа представляє ся як слідує:

До шинку на розі ул. Різницкої і сьв. Станислава зайшов вчера около 5 год аґент поліцийний Вайншток і арештував там якогось Капута, знаного поліциї нотованого злодія і розбишака. Щоби забезпечити ся від стріляння, аґент перешукав єму кишені і знайшов 12 куль револьверових. Коли питав его, звідки він ті кулї має, Капут відскочив і вихопив з висячого на стіні свого верхника револьвер та стріливши до Вайнштока, пустив ся втікати. Вайншток мимо того, що був в руку зранений, пустив ся за розбишаком в погоню. Крик аґента звернув увагу прохожих і дехто з них пустив ся і собі в погоню за розбишаком. Капут тимчасом добіг до брами жидівского театру і стрілив ще раз на пострах у воздух. Заалярмована поліция прибула зараз на місце, позамикано всї входи і перешукано каменицю, але розбишака годі вже було знайти.

Підчас того наспіло до поліциї донесене, що під Високим Замком доконано рабунку. Коли ул. Замковою переходив якийсь молодий мужчина, приступив до него якийсь чоловік і загрозивши револьвером, сказав: „Давай, що маєш!“ Перепуджений здоймив із себе пальто і дав розбишакови, котрий зараз в него убрав ся, віддав єму дальше свій капелюх і полярес. Розбишак забравши то все, пішов на Високий Замок. Тимчасом обрабований опамятавши ся з першого перестраху, позичив собі від якогось дозорця плянтаций капелюх і пішов на поліцию та дав знати о нападі. Після того, як обрабований описував розбишаку, виходило би на то, що там другим розбишаком був знов не хто инший, лиш Капут, котрого доси ще не вислїджено.

Господарство, промисл і торговля

— **Підкарпатска Спілка**, Товариство для збуту худоби. Дня 25 падолиста 1911 відбули ся в Перегінську, в долиньскім повіті, перші загальні збори новооснованого Товариства „Підкарпатска Спілка, товариство для збуту худоби з обмеженою порукою“, на котрих явив ся делеґат Краєвого Союза для збуту худоби зі Львова Впр. о. Северин Борачок. Зібрані в комнатах ледво помістили ся. Збори отворив Впр. о. Григорий Сапрука, яко предсїдатель членів основателів, витаючи зібраних і взиваючи до вибору президиї. Участники зборів майже одноголосно вибрали предсїдателем п. Льва Борачка, управителя місцевої школи, а секретарем п. Дмитра Котелка, місцевого учителя народного. П. предсїдатель зборів удїлив в півторагодинній бесїдї ядерно, докладно і ясно представив зібраним потребу таких товариств, їх цїль та наслідки, які для хлїборобів можуть бути дуже користними. В дискусиї над тим рефератом забирали голос Вс. о. о. Михайло Левицкий і Григорий Сапрука, як також п. Дмитро Котелко, наводячи деякі приміри з досьвіду, котрі також були знаменитими доказами потреби таких товариств, маючи на цїли економічне піддвигнене нашого хлїборобства. Опісля вписало ся до товариства 41 членів, а відтак приступлено до вибору Надзираючої Ради, в склад котрої увійшло сїмох членів; з між них вибрано видїл. — „Підкарпатска Спілка для продажи худоби, стоваришене зареєстр. з обмеж. порукою“ в Перегінську. Справник: *о. Андрій Кухта.*

— **Розписане оферт.** „Ґазета Львівска“ з дня 19 грудня с. р. оголошує публичну лїцитацию на доставу шутру товтеного і шутру річного (Flusschotter), каменя ломаного і камінних плит хідникових на рік 1912. — Дотичні оферти на приписаних формулярах треба подавати до дня 11-го січня 1912 година 12 в полудне до ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові.

Близші услівя суть подані в „Ґазеті Львівскій“ з дня 19 грудня с. р. а можна їх переглянути або і дістати в видїлї III. названої ц. к. Дирекциї, але тілько за попереднім зложенем 1 корони в касї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних.

*

Ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові оголошує в „Ґазеті Львівскій“ розписанє оферт на інсталяцию електричного осьвітленя в стациї Стрий.

Ціна збіжа у Львові.

дня 15-го грудня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11 80	до	12 —
Жито	9·50	„	9·70
Овес	7·90	„	8 10
Ячмінь пашний	7 80	„	8·30
Ячмінь броварний	8·80	„	10·—
Ріпак	—·—	„	— —
Льнянка	—·—	„	—·
Горох до вареня	10·—	„	14·—
Вика	10·—	„	11 —
Бобик	8 —	„	8 25
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80 —	„	90
Конюшина біла	100·—	„	115
Конюшина шведска	75 —	„	85
Тимотка	65 —	„	75 —

Телеґрами.

Відень 16 грудня. В палаті послів вели ся нині дальші наради над звітом комісиї о поліпшеню платнї служби зелїзничої. Промавляли пос. Война, Крой. — Мінїстер справедливости предложив проект законів: нотарияльного, адвокатского і о покутних писарях.

Атини 16 грудня. 25 кретийских послів сїло на лодку пакункову, щоби поїхати до Грециї. Видїл француского войска обсадив лодку і не позволив їм виїхати.

Загреб 16 грудня. Вчера вибрано до сойму 20 членів правительственної партиї, 13 з коалїциї, 12 з партиї права. В 10 округах прийде до тїснїйших виборів; в трох застановлене виборів з причини великого заворушеня серед населеня.

Дельгі 16 грудня. Король і королева анґлїйскі поклали вчера угольний камінь під свою нову резиденцию в Дельгі. — Чутка про замах на короля єсть безосновна.

Париж 16 грудня. Після приватних вістий з Нанкіну, роблять ся там приготовленя до проголошеня републики. Предложеня Юаншікая відкинено; президентом републики має бути проголошений дотеперішний проводир революціонїстів Сун-Фат-Сен.

Надіслане.

Подорож довкола землі.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цїкава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до кидання і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землі, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляє знаменито думане і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбуджене патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

ОГОЛОШЕНЯ.

В друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Надопала) у Львові. Телефона ч. 527.